

Generaal Bramwell Booth in ons land. — Ouderwetsche winters. — Het kind in onzen tijd. — De toestand in de Venen. — De groote brand te Amsterdam. — De nieuwe Paus gekozen.

No. 33
(7)
15 Febr.
1922.
PER NUMMER
20 CENT.
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

INTERESSANTE WEDSTRIJDEN

Om het Kampioenschap van Noord-Holland.

Verleden week zijn in Nieuwe Niedorp de Kampioenschappen van Noord Holland op de schaats verreden. Wij geven hiervan, links: Een groep der deelnemers. V.l.n.r.: Blaisse, Mettis, v. d. Krul en Koning. De laatste wist den kampioens-titel te behalen. Rechts: Een der deelnemers in actie.

Om den Olga-Schiffelersbeker.

Op het terrein van de Haagsche IJscclub hadden Vrijdag 11. wedstrijden plaats in dames-schoonrijden om den Olga-Schiffelersbeker. Mejuffrouw Tilly Kley (in 't midden) wist den eersten prijs te behalen. Links ziet men Mejuffrouw Olga Schiffeler in actie, terwijl de rechter kiek Mejuffrouw M. André de la Porte geeft, die den tweeden prijs verwierf.

Een kleine beginnelinge vlijtig aan het boetseeren.

Het is een uitgemaakte zaak, dat de mensch in vele opzichten het product genoemd kan worden van de omstandigheden en den tijd, waarin hij als kind ter wereld kwam. Onze eigen rust-lòoze en verdwaasde tijd levert hiervan het onomstootelijk bewijs: zou de menschheid van thans wel ooit de behoefte hebben gehad aan dat groot aantal gestichten voor zenuwlijders en krankzinnigen, als de stoom en de electriciteit er niet geweest waren om de rust en het evenwicht met geraas en geweld te drijven uit de harten en zielen der menschen?

Zie naar de uitingen van onze kunstenaars, die de besten onder ons genoemd worden en die het geestesleven van hun tijd in hun werken weerspiegelen! Zijn hun scheppingen niet de demonstraties der opperste verdwazing en verwarring? Weerspiegelen zij iets anders dan een rusteloos pogen en zoeken? Waar is in hun arbeid de rust en de bezonkenheid, zonder welke geen kunstwerk bestaan kan? De kunstenaar van het heden kan deze niet geven, wijl de tijd ze niet aan hem kan geven!

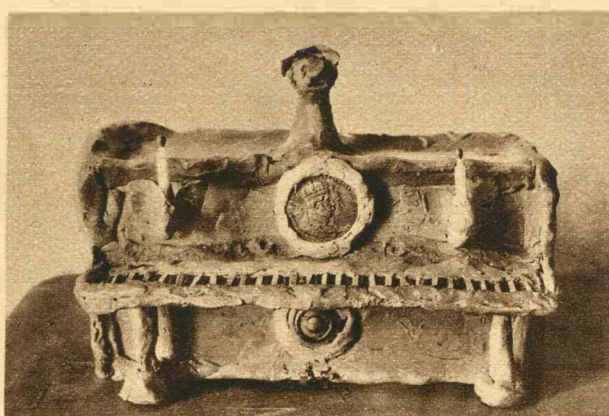
Is het te verwonderen? Ach neen!

Een tijd, die loodzwaar in zich draagt een erfenis van ten top gevoerde techniek, die alléén gespist is op het probleem „snelheid”, die den mensch alléén beoordeelt naar de mate en de hoeveelheid die hij produceeren kan, dwingt ons met onafwendbaar geweld tot het aanvaarden van nieuwe gewoonten, van nieuwe levensvoorwaarden, waarin geen plaats meer is gelaten voor den mensch-zelf. En er is geen sprake van, dat de menschheid of het individu de e erfenis zou kunnen weigeren. Wie niet mee kan of wil, wie zich niet aanpassen kan — hij wordt onder den voet geloopt, gaat ten onder . . .

De techniek — zij doodt ook de schoonheid, de poëzie in ons leven, wijl er geen tijd meer is tot rustig aanschouwen, tot rustig overdenken, omdat de mensch in zichzelf ook die rust mist.

En hoe meer het geweld de wereld-harmonie verstoort, hoe gecompliceerder het mechanisme is, dat de geweldige natuurkrachten tot dienstbaarheid aan den mensch dwingt, des te meer loopt de mensch gevaar ook zijn gevoel voor de Schoonheid te verliezen.

Zelfs de opvoeding van het kind is er tegenwoordig op gericht, dat gevoel voor schoonheid te verstikken: zij is eenzijdig geworden, alléén gewijd aan de *wetenschap*. Slechts

Een door een ziek meisje in bed gemodelleerd klavier.

HET KIND IN ONZEN TIJD

Het kind van onzen tijd heeft vóór alles behoefte aan rust en bezonkenheid. Het kan die alléén vinden in een ernstige, vreugdevolle bezigheid!

een zéer gering gedeelte is gericht op de ontwikkeling van oog en hand en hart, op het ontvankelijk-maken van de zinnen voor de schoonheid die is in de natuur en de kunst.

En dat is des te meer te betreuren, omdat in iedere kinderziel nog zoo'n schat van poëzie ligt, die het zoo gemakkelijk maakt, niet alleen aan onze jongens en meisjes een vroolijke, gelukkige jeugd te verschaffen, maar ook om aan het opkomend geslacht den weg te wijzen tot kunstvol genieten, waardoor het leven niet anders dan beter en waardevoller kan worden.

Daarom kan het hun, die met de opvoeding van kinderen belast zijn, niet genoeg worden voorgehouden: kweek den lust en de liefde tot de natuur bij hen aan! Niet uit het dorre leerboek, dat een verzameling cijfers en feiten is, maar buiten in de vrije natuur, verzamelen de jeugdige hersens de indrukken, die het leven beter en nobeler kunnen maken. De natuur is de beste leerschool voor hart en zinnen. En het is of het kind dat reeds bij intuïtie begrijpt: Zet een normaal

Boetseeren naar het levend model. (Deze foto is genomen op de Kunstwerkstätten-Schule van Reimann te Berlijn).

kind van ongeveer twee jaar in een zandhoop, en direct begint het de natuur na te bootsen: het maakt een berg; een hol, een gat en op later leeftijd zal het een vesting gaan maken en als er sneeuw ligt dan verrijst al fluks, door kleine kinderhanden geboetseerd, een sneeuwman. En wat een vreugde ondervindt het kind niet, wanneer zijn schepping daar vóór

Door kinderen geboetseerde voorwerpen.

De eerste beginselen van het boetseeren.

hem staat: zijn wil is tot een daad geworden: hij heeft geschapen!

Het is nu de taak van den opvoeder, dezen zin om iets te maken, om iets voort te brengen te onderhouden, het kind althans gelegenheid te bieden zich te uiten! Het materiaal tot dezen scheppingsarbeid vindt het kind in het *boetseer*klei, waarmee het zijn gedachten kan omzetten in een daad, in een vorm.

En nu is het heelemaal niet noodig het kind, ook al zal het eenig talent toonen, de natuur te copiëeren, tot *artist* op te leiden. De hoofdzaak is en moet blijven, het oog tot zien, de hand tot vaardigheid op te kweken, en de fantasie te bevruchten, terwijl het kind bij zijn arbeid dan tevens gedwongen wordt de natuur te observeeren, waardoor hij die natuur zal leeren bewonderen en liefhebben, óók in zijn later leven.

En óók zal het kind de gelegenheid vinden rustig te genieten: het zal de rust en bezonkenheid in zichzelf aankweken en leeren behouden.

Het is hierboven reeds uiteengezet: de mensch, en dus óók de opgroeiende mensch, heeft in dezen tijd van rusteloos jagen een tegenwicht noodig, waardoor hij, al is het slechts voor eenige oogenblikken van den dag — zichzelf wezen kan, waardoor hij zichzelf kan terugtrekken uit den razend-rondvliegende molen, die leven heet. Daarom: geeft het kind, *uw* kind, gelegenheid en materiaal om te boetseeren, tot een bezonken, kunstvolle, rustige bezigheid, dan geeft u het tevens de heerlijkste der kinderlijke vreugden: de *scheppingsvreugde*.

L.

De weg naar het kwaad is gemakkelijk en effen, en de weg naar de deugd in 't begin lastig, steil en ruw, maar als men den top bereikt heeft, dan is hij gemakkelijker, hoewel nog steeds moeilijk.

Hesiodus.

Als gij uw kind opkweekt, wild, dartel, ongebonden,
Groeit 't in zijne ijdelheid, en lacht in zijne zonden.

Vondel.

Wie geen lieve kinders heeft,
Weet voorwaar niet dat hij leeft.

Cats.

De ziekte van het gemoed lost zich in klagen en vrouwen het gemakkelijkst op.

Goethe.

Broer en zus samen aan den arbeid.

DRIE MILLE PER UUR

DOOR DERWIN DODGE

In het aangenaam vooruitzicht, zijn gastronomische neigingen naar hartelust te kunnen botvieren, betrad Peter Coles de weergalooze eetzaal van het Carlton-Restaurant.

Den ober, die hem op overtuigenden toon meedeelde, dat

Dit was een factor, waarmee Peter Coles geen rekening gehouden had.

Evenwel, juist toen hij zich begon op te winden over dit onaangenaam feit, viel zijn blik op twee heeren, waarvan er een aanstalten maakte om te vertrekken. Hun geheimzinnige fluisterton trok zijn aandacht. Onwillekeurig ving hij de woorden: „Niet eerder dan twaalf uur” op, waarna de een afscheid nam en de ander den kellner wenkte om af te rekenen.

Twee minuten later liet Peter zich met een zucht van voldoening aan dit tafeltje neer.

tot hem doordrong, dat die eigenaardige achthoek met vier daarop uitkomende wegen niets anders zijn kon dan Grosham-Square.

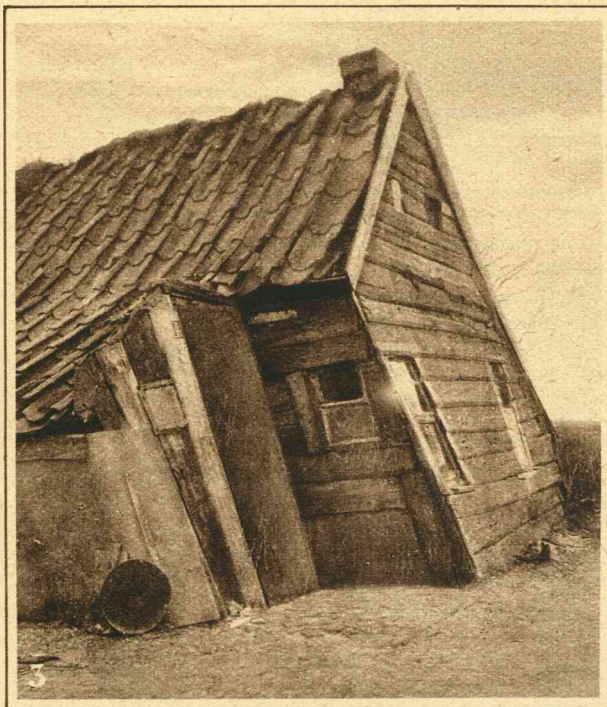
Dit op zichzelf was niet van zoo groote beteekenis, maar wel in verband daarmee de rest van het kaartje, dat, te oordeelen naar de grootere nauwkeurigheid, het belangrijkste was. Aan de Westzijde van het plein was namelijk een nauw straatje (Peter herinnerde dit zich heel duidelijk), eigenlijk meer een soort gang, tusschen twee hooge warenhuizen in, die uitkwam op een binnenplaats, aan alle zijden door pakhuizen omringd. In dit gedeelte nu, was met groote zorg-

De toestand in de Venen.

Ofschoon in den laatsten tijd speciaal uit Emmen treurige berichten zijn verschenen over de ellende in die streken, vindt men die toestanden niet daar alleen, maar in nagenoeg alle streken van ons land, waar het veenbedrijf een voornaam bestaansmiddel voor de bevolking vormt.

Zoo geven bijgaande foto's een beeld van den toestand, zooals die te Bellingwolde is, in Oost-Groningen. Door verschillende oorzaken verkeert deze streek in abnormaal ongunstige omstandigheden. Zooals alle veenstreken trok het in de oorlogsjaren veel werkkrachten uit andere streken, terwijl bovendien nog velen zich hier vestigden tijdens het graven van het Westerwoldsche kanaal. Daarbij kwam nog, dat in den minder drukken tijd andere jaren werk gezocht werd over de grens. Thans is dit alles afgelopen. Naar Duitschland gaan 'om te werken kan niet meer. Op het veen staat van de vorige jaren nog zooveel turf, dat, al wordt er niets meer gegraven, er nog voldoende is voor eenige jaren, gerekend naar de tegenwoordige afname. Bellingwolde bestaat deels uit veen-, deels uit kleigrond. De landbouwers

herinneren zich te goed de staking van twee jaar geleden en nemen niet meer arbeiders dan volstrekt noodig is. Resultaat van dit alles: buitengewone werkloosheid. De foto's 1, 2 en 3 geven voorbeelden van heerschende woningtoestanden. De eerste toont een huis, bij den storm van onlangs gedeeltelijk vernield; aan herstelling kan niet worden gedacht. De tweede: een „huis”, grotendeels uit turven opgezet. De bewoner vertelde 17 weken werkloos te zijn. De derde bestaat grotendeels uit hout. De wanden vertoonen een bedenkelijke helling. 't Eenige vertrekje, waarvan de raampjes te zien zijn, is nog geen 3 M. in 't vierkant, terwijl de deur die we zien, zoo laag is, dat men in gebukte houding moet binnentreden. Het kamertje biedt tevens slaapgelegenheid voor de uit een zestal personen bestaande familie.

Op de vierde afbeelding zien we de reusachtige turfhoopen, die langs het Westerwoldsche kanaal zijn opgestapeld en vergeefs op verscheping wachten. Reusachtige hoopen! Ondanks 't feit, dat den heelen zomer veenbranden aan de orde van den dag zijn geweest en massa's turf zijn verloren geraakt. Op de vijfde foto zien we, dat ook thans het vuur nog niet van heide en veen verdwenen is.

geen der tafeltjes onbezet was, met een zelfbewust glimlachje terzijde schuivend, wrong hij zich met een zekere elegance tusschen de soupeerenden door en zocht inmiddels met spiedend oog naar een leeg plaatsje.

De talloze omkapte tafellampjes verspreidden een zachten gloed, het strijkje speelde een slepende, dreamerige melodie en dit, gevoegd bij den geur der spijzen en het gefonkel van den wijn in de kristallen glazen, wekte in Peter een gevoel van welbehagen op, dat hem nog eens zoo scherp deed uitzien.

Maar de ober had — zooals steeds — gelijk.

Hij liet een liefdevollen blik over de hem aangeboden spijskaart glijden en stelde met groote zorg een waarlijk verrijnd menu samen.

Ten zeerste over zichzelf voldaan leunde hij achterover en speelde achteloos met het muziek-programma. Plotseling viel zijn oog op een ruwe potloodschets, op den achterkant daarvan aangebracht, naar alle waarschijnlijkheid door een der heeren, die zoo juist het restaurant verlaten hadden.

Het scheen een soort van situatie-kaartje te zijn en reeds wilde Peter het ongeïnteresseerd terzijde leggen, toen het

vuldigheid een te volgen weg aangegeven, die naar Peter's oordeel van de halsbrekendste soort moest zijn en die, voor zoover hij zien kon, op een der pakhuizolders scheen te eindigen.

Wat konden twee keurig-gevoegde heeren in die ongere omgeving voor zaken hebben? Tegelijk met deze vraag drong zich de herinnering aan de zoeven gehoorde woorden. „Niet vóór twaalf uur” bij hem op!

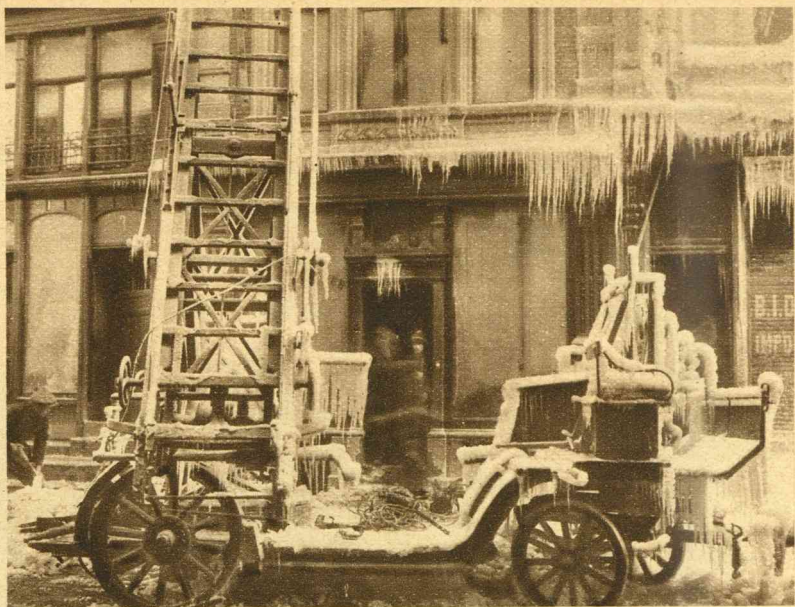
Kon het zijn, dat het een met het ander in verband stond? Dat zou het nog geheimzinniger maken! De affaire had nu Peters volle aandacht.

De groote brand te Amsterdam.

Dinsdagavond 1.1. heeft in de Jodenbreesstraat te Amsterdam een buitengewoon zware brand gewoed, waardoor voor honderdduizenden guldens schade werd aangericht. Een geheel complex pakhuizen en magazijnen, die volgepropt zaten met koopmansgoederen, viel ten prooi aan het vuur. Door de strenge vorst waren de brandende gebouwen en belendende perc in een korten tijd als het ware in een groot, fel-verlicht ijspaleis veranderd. De foto's op deze pagina doen duidelijk uitkomen, welk een fantastischen aanblik deze brand moet hebben opgeleverd. Hiernaast links: Wat het vuur vernield heeft. Rechts: De Magirusladder van de Prinsengracht geheel met ijs overdekt.

Als hij eens . . .

Hij zag op zijn horloge. Elf uur tien. Met een taxi kon hij er om half twaalf zijn. Je kon toch nooit weten . . .

Deze plotselinge impulsie vond deels zijn oorsprong in professioneelen ijver want Peter beoefende het lucratief beroep van film-schrijver, deels in een grenzenloze nieuwsgierigheid, die hem reeds meer dan eens in een hachelijk parket gebracht had.

Alle gedachten aan zijn kostelijk soupertje waren op den achtergrond gedrongen. Hij stond op en zocht tusschen de tafeltjes door zijn weg naar den uitgang. De ober boog, met een triomfeerend glimlachje om de lippen.

Het was reeds enkele minuten na half twaalf, toen Peter zijn taxi liet stilstaan op den hoek van Ratcliffe-street en Grosham-Square.

Met snelle, veerkrachtige passen stak hij het verlaten plein over, liep eenige oogenblikken langs den huizenkant en sloeg zonder aarzeling het nauwe gangetje in.

Het was hier helsch donker. Instinctief zocht hij in de zakken van zijn overjas naar de beide voorwerpen, die hem

Maar Peter wist, dat nu nog slechts een trap hem scheidde van zijn einddoel en was dus dubbel op zijn hoede.

Zijn zaklamp durfde hij nu niet meer te gebruiken; systematisch rondtastende vond hij echter vrij spoedig de trap, met krakende treden en vermolmd leuning.

Als een kat sloop hij naar boven.

Aan het hoofd van de trap was een ruimte van enkele vierkante meters en een deur.

Onder bij den drempel en door een vrij breede spleet drong een lichtschijnsel. Peter legde zijn oog tegen de opening.

Er was slechts weinig van eenige beteekenis te zien, maar reeds dat weinige zag er niet bijster bemoedigend uit.

Van achter de deur klonk een dof gemompel van mannenstemmen; in het gedeelte van het vertrek, dat hij overzien kon, was evenwel geen levend wezen te bekennen. Het eenige, dat op hunne aanwezigheid duidde, was een paar in grove kaplaarzen gestoken beenen, die rustten op een ton, waarin een onheilspellend dolkmes recht overeind gestoken stond en waarop bovendien nog een zware revolver lag.

Ondanks zijn onvervaardheid was het Peter enkele oogenblikken eigenaardig te moede; zijn aangeboren roekeloosheid kwam evenwel bijna onmiddellijk weer boven.

De duivel mocht weten, wat hem daar binnen wachtte, maar nu hij er zijn soupertje voor prijsgegeven had en in het donker eenige keeren op een haar na zijn hals had gebroken, zou hij ook weten, wat dit alles beteekende!

Met de rechterhand in den zak van zijn overjas zijn revolver omklemmend, gereed voor onmiddellijk gebruik, opende hij bliksemsnel de deur en trad binnen.

Een fantastisch tafereel!

Het vertrek was zooals hij vermoed had, een ruime, hooge zolder, mysterieus verlicht door een aantal in flesschen geplaatste kaarsen, die verspreid stonden op eenige kisten

WONINGNOOD-OVERPEINZINGEN.

*Toen Marconi laatst beweerde,
Dat Mars heusch bewoonbaar was,
Waren vele Aardbewoners
Zeker danig in hun sas.
Want — zoc redeneerden velen —
Dààr, bij onzen hemelbuur,
Staat verdikkie ongetwijfeld,
Wel een bovenhuis te huur!*

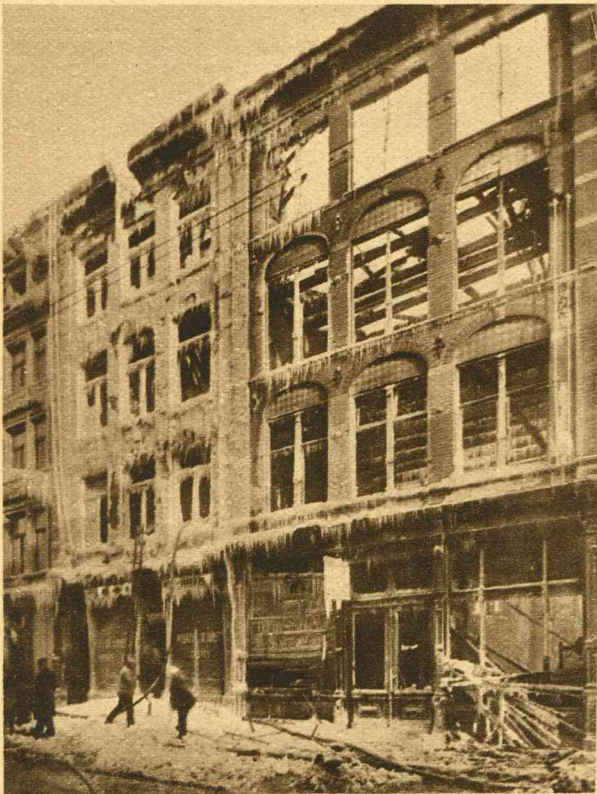
*Maar helaas, het mocht niet wezen,
't Halve menschedom kijkt weer zuur,
Want op heel den aardbol is thans
Nog geen hangkast zelfs te huur.
Is men ergens aan het heien,
Dan is iedereen er bij,
En om op de lijst te komen,
Sta je uren in de rij.*

*Met een slakkengang, zoo langzaam,
Maakt men voor den mensch een dak.
Neen nóg trager, want ach, bouwde
Men een dak maar als de slak!
Zie je daarbij soms eens bouwen,
Spaar je dan gerust een loop,
Vraag maar geen bijzonderheden,
Want heusch, 't wordt . . . een bioscoop.*

*Krijg ik later, vrienden-lezers,
Een verblijf voor mij alleen,
Zeker kunt jelui dan lezen
't Volgend grafschrift op m'n steen:
„Hoe ik vroeger naarstig zocht, steeds
„Nergens was een woning leeg;
„Wat een bof, dat ik hieronder
„'n Heele vrije woning kreeg!”*

*Maar na al die narigheden
Noem ik hier ook tot kwestie
U de lichtzijde der buestie:
Lezer, trek daar leering uit!
Kijk, het voordeel van het wachten
Is, dat elke vrouw en man
Voor het plegen van een huw'lijk
Ruimschoots zich bedenken kan!*

J. CATS JR.

De groote brand te Amsterdam.

Twee der verwoeste magazijnen, die in een ijspaleis herschapen zijn.

sinds een vorig avontuur geen uur van den dag meer verliezen: een elektrische zaklamp en een revolver.

De binnenplaats, waarop 't straatje uitmondde, werd schemerig verlicht door een in den wind heen en weer zwaaiende olie-lantaarn. Voor een deugdelijke oriëntering was dit schijnsel eerder misleidend dan bevorderlijk, maar Peter had zich den rit in de rammelende taxi aangenaam bekort door een grondige bestudeering van het kaartje, zoodat hij thans zonder eenig nadenken rechtsaf sloeg.

Dit bracht hem na enkele passen bij een half-openstaande pakhuisdeur. Hier waagde Peter het, zijn lichtbundel door de luguberholle ruimte te doen spelen. Heel achterin moest volgens het kaartje een doorgang zijn. Peter kon niets beters ontdekken dan een schuifraam, dat bij een voorzichtige poging geruischloos mee gaf. Hierdoor versterkt in de meening, dat hij op het goede spoor was, klom hij over het kozijn en waagde den sprong in het duister.

De val was niet diep, ruim 'n meter slechts.

Tastend langs den muur, bij seconden tegelijk behoedzaam gebruik makend van zijn lantaarn, volgde Peter nu een bochtig poortje, dat eindigde in een deuropening, die in betere dagen op een deur had kunnen bogen, maar die nu direct toegang gaf tot een portaal.

Evenals overal, heerschte hier ook Egyptische duisternis en doodsche stilte.

en op een bureau-ministre, dat nog slechts uit medelijden op dien naam aanspraak kon maken.

In een schilderachtige groep stond, zat of lag een achttal individuen van merkwaardig ongunstig uiterlijk, die bij Peters onstuimig binnenkomen haastig overeind sprongen en als één man een soort van buiging maakten, met de linkerhand op het hart en de rechter met gespreide vingers voor zich uitgestrekt.

Een weinig onthutst door deze zonderlinge ontvangst, wist Peter niets beters te doen, dan dit gebaar met onmiskenbare gratie na te bootsen, hetgeen hem van het onverdeeld vertrouwen der heeren scheen te verzekeren.

Eén hunner trad voorwaarts en wees met een uitnoodigend handgebaar op een clubfauteuil van hoogen ouderdom, die achter de schrijftafel stond.

Peter, hoewel de situatie hem volkomen duister was, maakte bonne mine à mauvais jeu, trok kalm zijn jas uit (nadat hij onder dekking van zijn handschoenen zijn revolver in zijn evening-dress had laten glijden), overhandigde die met zijn hoed aan den hulpvaardigen schurk en nam vervolgens plaats in den fauteuil.

De groote brand te Amsterdam.

Het manufacturenmagazijn der firma de Vries & Co., dat vol zat met garen, band, heeren- en dames-modeartikelen, en dat in een half uur tijd uitbrandde.

De dansende kaarsvlammetjes wierpen monsterachtige schaduwen door het vertrek, dat door de tegenstelling tusschen den lichtgloed en de omringende duisternis, van geweldige, onbegrensde afmetingen scheen te zijn; de mannen stonden roerloos, als steenen beelden.

Het geheel had iets van een interessante nachtmerrie. Peter Coles begreep, dat het initiatief van hem zou moeten uitgaan, ofschoon hij in de verste verte niet kon vermoeden, wat er van hem verwacht werd.

Zijn présence d' esprit liet hem evenwel geen oogenblik in den steek. Met onverstoorebare kalmte stak hij een sigaret op en liet een diplomatiek „Wel?" hooren.

Het effect was groter dan hij had durven hopen. Dezelfde man van zoeven, die zoowel door uiterlijk als manieren zeer gunstig bij de overigen afstak en die een soort van aanvoerder scheen te zijn, kwam naderbij en overhandigde Pefer een etui met een vel papier. Dit laatste was overlangs geperforeerd en beschreven met een aantal cijfers en kabbalistische teekens, waaraan de film-auteur kop noch staart ontdekken kon.

Het eenige, wat hij kon ontcijferen, was de onderteekening, waaruit hij zonder veel moeite den naam Brown opmaakte. De teekens aan beide zijden van de perforatie waren vo'komen gelijk, alleen ontbrak op de tweede helft de handteekening.

Zie vervolg op pag. 8.

VAN HEINDE EN VERRE

Links :

De match Kaufmann, Lorenz, Moeskops in het Sportpalast

te Berlijn op 31 Jan. l.l. De wedstrijd werd gewonnen door Kaufmann. Onze foto werd genomen tijdens den start en vertoont van links naar rechts: Lorenz, Moeskops en Kaufmann.

Recht :

De Zesdaagsche Wielervedstrijd te Brussel,

waarbij het koppel Kempen-Aerts beslag wist te leggen op den eersten prijs. Onze foto, die des nachts gemaakt werd, geeft den start der deelnemers.

Notaris W. F. Wolters,

die te Terheyden in den ouderdom van 68 jaar is overleden. De overledene was oud-lid der Prov. Staten en president der St. Vincentius-Vereeniging aldaar.

De crematie van wijlen prof. B. H. Pekelharing.

Zaterdagmiddag 4 Februari had te Westerveld de crematie plaats van wijlen prof. Pekelharing. — Een droeve stot, die sterk contrasteert met het vroolijke winterlandschap.

J. Stufkens Lzn.

Te Rotterdam is op 66-jarigen leeftijd overleden de heer J. Stufkens Lzn, correspondent van verschillende dagbladen. Hij behoorde ook tot de oprichters van de Rotterdamsche Journalisten-Vereeniging, waarvan hij 25 jaar bestuurslid was.

Links :

Lloyd George als redenaar.

Een zeer interessante foto van Lloyd George (X), genomen terwijl hij een rede hield op een politieke vergadering te Londen.

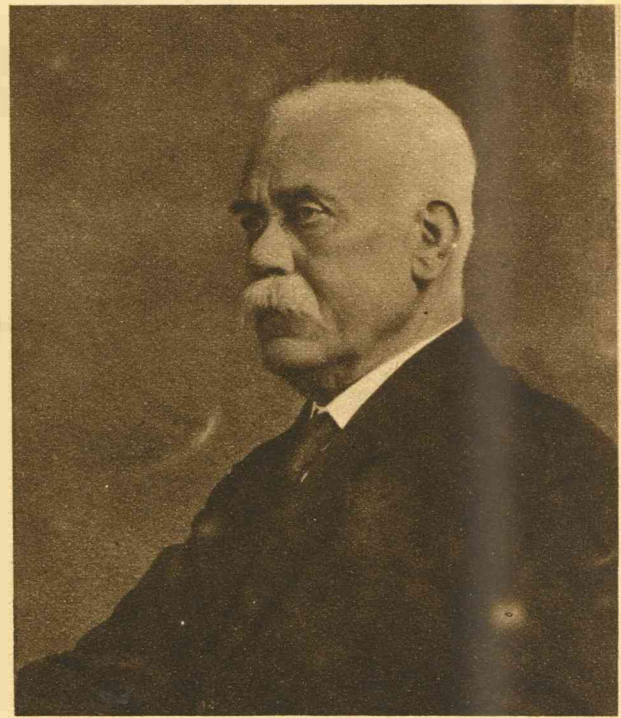
Rechts :

Tot bestrijding der Tuberculose.

De Vereeniging tot bestrijding der Tuberculose te Utrecht heeft verleden week in het Jaarbeursgebouw een bazar gehouden. Onze foto geeft het bestuur der Vereeniging en de genoodigden, met in het midden Mr. Focckema Andrea, burgemeester der gemeente Utrecht.

Een bijzonder goed-geslaagde foto van H. M. de Koningin, gemaakt gedurende een slede-tocht door het Haagsche Bosch op Maandag 6 Februari

M. B. van der Hoeven.

De heer M. B. van der Hoeven, commissaris van politie te Rotterdam, heeft onder vele blijken van belangstelling zijn 40-jarig ambtsjubileum herdacht.

Vervolg van pag. 6.

Met een gezicht of hij er alles van begreep, legde hij het papier terzijde en knipte het etui open.

Met groote zelfbeheersching bedwong hij een uitroep van verbazing. Op een blauw-fluweelen veld lag een schitterend blank parelsnoer van zeldzame grootte, ongetwijfeld ter waarde van ettelijke duizenden.

Het kwam hem voor, dat hij dit sieraad meer gezien had en plotseling wist hij wár. Het was op een gala bal, ongeveer een maand geleden, ontvreemd aan Lady Blackburn, de echtgenoot van een bekend diplomaat. De geïllustreerde bladen hadden er vol van gestaan en meerdere foto's ervan gepubliceerd. Als hij zich wél herinnerde was er een belooning van £ 1000.— uitgelooft voor de ontdekking van het collier.

Maar waarvoor zagen deze kerels hem aan! Voor een heler, een opkoper van gestolen goed! En hoe was het mogelijk, dat zij zich in zijn persoon vergisten?

Met een koel glimlachje sloot Peter Coles het etui en stak het in zijn binnenzak.

De man stond nog steeds in afwachtende houding bij de tafel. „Wel?” vroeg Peter nog eens.

„De kwitantie,” antwoordde de ander laconiek.

Ha, dat was het dus! De tweede strook van het papier diende tot kwitantie en moest door hem geteekend worden. Maar dat was natuurlijk in hoogen mate gevaarlijk, want daarmee zou hij zichzelf verraden. En daarvoor was het altijd nog vroeg genoeg. Wie weet wat die andere schurken nog voor fraais af te dragen hadden.

Peter nam zijn vulpen, maar legde, die ongeopend op het papier.

van de vrouw van den Spaanschen gezant, £ 100.—; Lord Brackfield's briljanten knoopjes, £ 250.—; Lady Ellerton's paarlen-collier, £ 800.—....

Het werd een heele som! Een onaangename bijkomstigheid was alleen maar, dat hij niets van dit alles kon meenemen, zonder die vermaledijde kwitanties te teekenen en dat kon hij niet doen zonder zichzelf te verraden. Het was een netelige positie.

Hij leunde achteruit in den fauteuil en stak een nieuwe sigaret op. Een stoutmoedig plan rijpte in zijn snelwerkende hersenen, maar het vereischte een groote mate van subtiliteit.

Peter zag op zijn horloge; vijf voor twaalfen. Ieder oogenblik kon de gentleman van het Carlton-Restaurant hier zijn, en op diens ontvangst was hij nog niet geheel en al ingericht.

Hij wenkte Brown, trok hem mee in een hoek van den zolder.

Hij moest het erop wagen, dat „de Boss” het waas van geheimzinnigheid, waarin hij zichzelf en zijn helpers hulde, ook tot de mindere goden uitstrekke.

„Brown, ken je al je collega's daar?” vroeg hij fluisterend.

„Bullock en Spencer, heb ik van m'n leven nog nooit gezien,” bromde Brown, „ik vertrouw ze niet hard.”

Peter Coles juichte in stilte, het liep hem buitengewoon mee!

„Dat wil ik wel gelooven,” fluisterde hij terug, „het zijn vermorne detectives.”

Brown verschoot van kleur. „Bliksem, bliksem,” mompelde hij.

„Dat is nog niet eens het ergste,” vervolgde Peter, „Heb

tegen den muur, dat zijn schedel kraakte en hij in een weerloozen hoop bleef liggen.

„Nog vijf,” mompelde Peter zachtjes.

De gentleman retireerde naar het nauwe portaalje aan het hoofd van de trap. De bende, slechts een oogenblik van de wijs gebracht, viel weer als een troep leeuwen op hem aan.

Eén hunner werd onzacht tegen de vermolmd trapleuning geslingerd, die, niet hiertegen bestand, doorbrak, met het gevolg, dat de arme duivel een val van vier meter maakte en met een doffe bons in de hardsteenen gang terecht kwam.

„Nog vier,” telde Peter. De gentleman had zijn onverdeelde sympathie. Wat een kerel! Hij vocht als een baarli'ke duivel, maar was toch in het eind niet tegen de overmacht bestand en werd met drievoudige zekerheid vastgesnoerd.

Peter Coles knielde bij hem neer, zocht in zijn zakken, vond een revolver, rukte hem het elegante puntbaardje af en toonde deze twee overtuigende bewijzen van zijn schuld aan de hijgende schurken.

Hoe moest hij deze vier kerels nu nog klein krijgen? Het was waar, dat hij nu twee revolvers had, maar toch leek het hem, vooral bij de onvoldoende verlichting (want in het gevecht waren verscheidene kaarsen getuimeld en vertreden) een weinig riskant.

Nadenkend liep hij den zolder op en neer. In den hoek, waar de hoop touw lag, was het nu steendonker. Dat bracht hem op een idee.

„Brown!” riep hij met heldere stem.

Brown kwam, met onzekere passen, want hij kon, pas uit het licht komend, geen hand voor oogen zien. Hij voelde met zijn handen voor zich uit, deed nog een stap en stootte zijn hoofd tegen den loop van Peters revolver.

Hierboven een tweetal zeer interessante foto's van een jongen rhinoceros (op een der kieken in gezelschap van een jongen olifant) die eenigen tijd geleden te Palembang (Ned. O. Indië) gevangen werd. Wij plaatsen deze foto's, omdat het een groote zeldzaamheid is, dat een jong van den zoo gevaarlijken neushoorn levend bemachtigd kan worden. Te Palembang, het land van de wilde dieren bij uitnemendheid, is het in geen 10 jaren gelukt er een te vangen, hoewel de daar steeds vertoevende dierenhandelaren er moeite genoeg voor deden. Het diertje van onze foto, naar schatting zeven à acht maanden oud, werd voor niet minder dan ongeveer zes duizend gulden verkocht. Ter vergelijking diene, dat de jonge olifant gekocht werd voor achthonderd gulden. De eigenlijke „hoorn” van den rhinoceros heeft onder de Chineezzen en Inlanders als geneesmiddel een groote waarde. Een hoorn van vijftien cM. lang en zes cM. dik brengt zeker vijfhonderd gulden op. — Beide dieren zijn slechts enkele maanden onder de menschen; ze zijn zeer mak.

„Ik zal aanstonds alles tezamen teekenen,” zei hij rustig, in de hoop, dat hij zich hierdoor niet bloot gaf en dat er inderdaad nog meer te teekenen viel.

De man boog ten teeken van instemming, maar bleef niettemin nog dralen.

„Nog iets?” vroeg de film-schrijver op lichtelijk geïrriteerden toon.

„De mannen hebben mij verzocht u te vragen, sir, waarom wij al dien tijd nog nooit den Boss zelf hebben gezien, en waarom hij iedere maand iemand anders zendt.”

Hier was dus de sleutel van het geheim! Aan het hoofd van deze dievenbende stond waarschijnlijk een of ander „achtenswaardig” gentleman — door dezen Brown met den naam van „den Boss” aangeduid, — die zichzelf op handige wijze buiten schot hield en zich, ongetwijfeld tot meerdere veiligheid, steeds door nieuwe afgezanten liet vertegenwoordigen. Vandaar dat zijn verschijning niet de minste achterdocht gewekt had.

Wat evenwel op deze vraag te antwoorden? Peter Coles deed een nadenkenden trek aan zijn sigaret, boog zich over de tafel en zei op vertrouwelijk fluisterton: „Ik moet je aanstonds even alleen spreken.”

De man Brown, zichtbaar vereerd, vroeg niets meer en ging, nieuwsgierig aangestaard door zijn kameraden, met geheimzinnig gelaat terug naar zijn plaats.

„Volgende,” zei Peter met krachtige stem.

De volgende kwam, en de derde, en de vierde, en de vijfde.

Een ware regen van edelsteenen en kostbare sieraden daalde op het gescheurde en gespletten tafelvlak neer en verdween met even groote snelheid in Peters zakken.

Vele herkende hij uit krantenartikelen over de sensationele juweelen-diefstallen van de laatste weken en uit beschrijvingen en foto's.

Op het terugvinden van de meeste waren groote belooningen gesteld. In gedachten rekende hij het na:

Het parelsnoer van Lady Blackburn, £ 1000.—; de diamanten diadeem van de Countess of Veredale, £ 1500.—; de waaier

je wel eens gehoord van Philips van Scotland Yard?”

De man knikte. „Ik heb 'm nooit ontmoet,” zei hij, „maar hij staat bekend als de grootste bloedhond van het corps.”

„Precies! Wel, die kerel zit ons op de hielen. Klokslag twaalf uur is hij hier.”

„Groote God, wat moeten we doen?”

Brown was nu, waar Peter hem hebben wilde. „Zal ik je vertellen,” zei hij. „Jullie met je zessen grijpen eerst onverwachts die Bullock en Spencer aan. Daar in dien hoek ligt een hoop touw, je kunt ze binden, tot ze geen vin meer kunnen verroeren. Dan wachten we op Philips bij de deur en slaan 'm neer als hij binnenkomt. Simple comme bonjour.”

Brown staarde aandachtig voor zich uit, knikte ernstig, zei: „Ja, dat is het beste”, en liep langzaam terug naar de wachtende groep, in het volle bewustzijn van het gewicht zijner verantwoordelijkheid.

Met spanning wachtte Peter op de komende gebeurtenissen. Het duurde niet lang. Even was er een dof gemompel, 'n oogenblik van onheilspellende stilte, toen buitelden de acht schurken door elkaar in een onontwarbaar kluwen, dat zich na enkele minuten oploste in zes paar armen en beenen, terwijl op den grond een tweetal als mummies ingewikkelde gestalten achterbleef.

„Dat zijn er vast twee van de acht,” dacht Peter en klopte Brown met 'n „Bravo, bravo,” waardeerdend op den rug.

„Nu die schurk van 'n Philips nog, jongens,” zei de film-auteur

Tegelijk klonk er een krakende tred op de trap.

De niets vermoedende gentleman van 't Carlton-Restaurant netjes vermord met een elegant blond puntbaardje, maakte zijn joyeuse entrée en zag zich onmiddellijk omstrengegeld door een twaalf-armig monster.

Maar het scheen niet zijn eerste ondervinding op dit gebied te zijn, want hij legde een verrassende handigheid aan den dag.

In een oogwenk had hij zich uit de knellende grepen van zijn aanvallers bevrijd en smakte er een met zooveel kracht

„Geen woord voor ik het zeg!” beet een dreigende stem hem toe, „of mijn revolver neemt deel aan de conversatie! Neem 'n eind touw, roep een van je kameraden en bind 'm stevig vast, voor hij weet, wat er....”

„Verraad!” gilte Brown.

„Pang!” knalde Peters revolver.

De kogel drong in Browns rechterbeen en stelde hem voorloopig buiten staat van gevecht.

Met twee sprongen was Peter Coles binnen den lichtkring, in elke vuist een revolver.

„Hands up!” schreeuwde hij. „Een van jullie haalt touwen daar in dien hoek en bindt den anderen de handen en voeten. Vlug wat, of je krijgt nog méér vuurwerk te zien.”

De kerels waren te verbi'sterd om weerstand te bieden. Een van hen rende naar de touwen, bli kbaar in doodsangst voor de revolver en maakte de beide anderen met bekwaren spoed weerloos, waarna Peter hem op zijn beurt dezen dienst bewees.

Met voldoening zag de overwinnaar in het rond en overtuigde zich of allen goed gebonden waren. Als er geen Eddie Polo of Houdini onder school, zou het wel gaan.

Peter Coles trok zijn jas aan zette zijn hoed op en daalde na een: „Bonsoir heeren, ik zal u niet lang in onzekerheid laten,” zorgeloos-fluitend de trap af.

Het was kwart over twaalf, toen Pilkins, de wijkagent, een heer op zich af zag komen, die hem met zachten drang meetrok naar een lantaarnpaal.

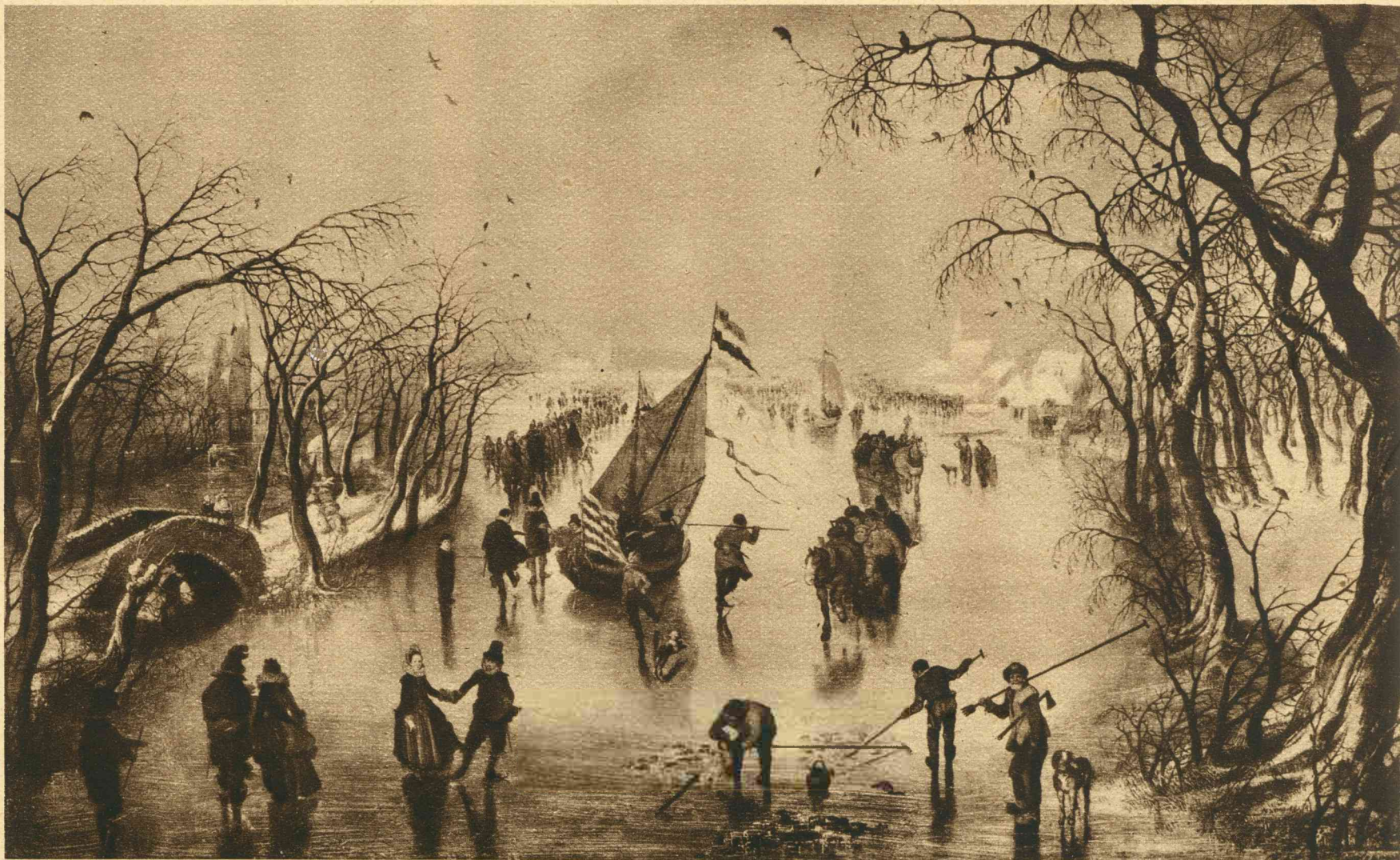
„Als je promotie je lief is, brigadier,” zei hij, „zorg dan, dat dit binnen tien minuten in handen van detective Philips is.” En met zijn vulpen schreef hij op den achterkant van een muziekprogramma onder een soort van schetskaartje: „Haast U en good luck,” waarna hij den agent het papier met een tien pond-banknoot in de hand duwde.

Toen wenkte hij een voorbij-glijdende taxi en riep, het portier dichtslaande:

„Chauffeur! Carlton-Restaurant!

OUDERWETSCH E WINTERS

DE WINTER. — NAAR DE SCHILDERIJ VAN A. P. VAN DE VENNE

Adriaan van de Venne was een verdienstelijk Nederlandsch schilder, die van 1589 tot 1665 leefde. Hij schilderde portretten, historiestukken, allegorieën, gerechten en landschappen. Het hierboven gereproduceerde schilderij, dat zich in het Kaiser Friedrich Museum te Berlijn bevindt, is een van zijn beste werken.

WINTERLANDSCHAP. — NAAR DE SCHILDERIJ VAN AART VAN DER NEER

Aart van der Neer was eveneens een bekend Nederlandsch landschapschilder, die vooral uitmunte, door de stemming, die hij in zijn werken wist te leggen. Hij leefde van 1603 tot 1677. Het hierboven gereproduceerde schilderij bevindt zich in het Schilderijmuseum te Brunswijk.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

19)

It is het goud dat vereerd wordt! Voor goud kan je gekocht worden, en je priesters baadden in rijkdommen. Vervloekt zijt gij en je gulzige jakhalzen in menschengedaante...."

Een soldaat sloeg hem met de lans op den mond, zoodat het bloed hem uit de mondhoeken vloeide, en het volk huilde als een troep wilde dieren.

Toen trad ik naar voren en ontstond er stilte, zoodra ik mijn mantel open wierp en mijn gouden kleed in den schijn der fakkels schitterde.

De vlamme blikken van den gebonden man haakten zich aan de mijne vast, en zijn woedende tong overlaadde mijn naam met vuil. Nooit had iemand gewaagd mij te hoonen, daarom was het iets nieuws wat mijn belangstelling opwekte, zoodat ik mijn woede vergat. Ik beval stilte en liet hem verklaren wat er gebeurd was.

„Hij was een armoedige werkman, die leefde van wat hij verdiende met het brengen van steenen naar den grooten dijk ten Noorden van de stad, die de priesters van den maantempel lieten opwerpen, om hun velden te kunnen besproeien. Maar hij had schuld gemaakt bij een der tempelpriesters, het liep maar over een kleinigheid, wat voor mij niet meer dan een zandkorrel betekende. Voor hem was het een vermogen, want de priesters eischten rente op rente.

Volgens de wet behoorde degeen die niet betalen kon den tempel toe om als slaat zijn schuld af te betalen, maar de schuld groeide meer aan dan hij met werken kon afbetalen.

De opperpriester aan wien men dit had medegedeeld was er over ontsticht. Hij had slaven genoeg. Hij wilde goud hebben. Daarom liet hij de zuster van den man in diens plaats nemen, die nu met de karavaan naar het Noorden gezonden zou worden. Zij zou veel geld opbrengen, want zij was slechts 14 jaar en bizonder schoon.

De jonge man, die zijn zuster zeer liefhad, smeekte den opperpriester om haar te mogen behouden, en toen dat niet hielp, was hij 's nachts den tempel binnengedrongen om zijn gebed voor het altaar der goden te herhalen.

Zijn gebed werd niet verhoord en over een paar uur zou zijn zuster naar verre vreemde landen gevoerd worden en daar aan de schande prijs gegeven. In zijn wanhoop hoonde hij den god, wiens naam liefde is, maar die niet helpen wilde.

Zijn verhaal deed mij aan, en hoewel de menigte bromde, gaf ik den soldaten bevel om hem los te laten. Toen wierp ik den tempeldienaars een beurs met goud toe, en op mijn bevel kreeg de jonge man zijn zuster terug.

Nooit te voren had ik mijzelf zoo gelukkig gevoeld. Ik begreep dat er een God bestond. Niet degeen, dien men in de schitterende tempels vereerde, en die ten onrechte den naam der liefde en der barmhartigheid droeg. Neen, onzichtbaar had Zijn blik op mij gerust, toen Zijn almachtige hand mij de stad uit leidde. Hij schonk mijn hart den vrede, waarnaar het altijd gesmacht had.

Ik verkocht mijn paleizen en parken, ik schonk mijn schatten weg en gaf mijn slaven en slavinnen de vrijheid, wat mij slechts gelukkiger maakte. Maar toen ik mijn vrienden van mijn geluk vertelde en hun aanmaande om hetzelfde te doen, werd ik uitgelachen, en maakte men zich vroolijk over mij. Toen verliet ik de stad.

Drie jaar zwierf ik rond om mijn leer te verkondigen, maar niemand luisterde. Toen begreep ik dat de tijd er nog niet rijp voor was. Ik verliet Karnau en zwierf in de woestijn rond, waar ik sindsdien geleefd heb. Ik heb vrede in mijn hart en rust in mijn gedachten, want ik heb gezien en begrepen en het werd mij gegund te aanschouwen, wat geen ander aanschouwd had."

De grijsaard zweeg, en Ek begreep hem. Hij kende immers zelf het geluk van anderen vreugde te hebben aangedaan, maar hij wist ook dat hij niet hetzelfde ervaren had als de oude man met den sterken blik.

En hij voelde den wensch in zich opkomen dat het hem ook gegund zou wezen om den God gewaar te worden, van wien hij hier gehoord had.

Plotseling lachte hij luid en opgelucht. De Zon, die sinds lang verdwenen was, en de maan, die nu haar

stralen over de woestijn wierp, zoodat die op zijn geboorteland in den winter geleek, wat schenen zij hem ontzettend gering, nu hij wist wat zij beteekenden!

Zijn hoofd en hart waren van niets anders vervuld dan van den wensch naar denzelfden zaligen vrede, dien de oude man genoot.

Impulsief en krachtig als hij was, wilde hij niet langer aarzelen. Op hetzelfde oogenblik wilde hij gaan rondzwerfen tot hij den vrede gevonden had.

De grijsaard, die zijn gedachten begreep, legde hem zegenend de hand op het hoofd. Toen trok Ek de woestijn in, alleen in zijn lang kleed gehuld. In de eene hand had hij een zwaren wandelstaf, in de andere de schitterende schelp. Als de twijfel of de verleiding zich van hem meester maakten, zou hij naar de stem luisteren die hem in de schelp uit zijn eigen hart toe fluisterde. Het hart, waarin hij een stralenden Wondertempel wilde oprichten, zooals nooit te voren te zien was geweest.

PER AUTO DE TRAP OPI

Bovenstaande foto geeft wel een idee van de bijkans verbluffende wijze, waarop de auto de meest buitengewone terreinmoelijkheden overwinnen kan. De afgebeelde prestatie werd verricht door een Londensch chauffeur.

HOOFDSTUK XII.

Karnau, de prachtstad.

De oude man in de woestijn had Ek's ziel aangeraakt en gedachten bij hem gewekt, die hij vroeger nooit gekend had. Maar toen Ek zijn weg vervolgde, ging het hem, als het volk waartegen de grijsaard was opgestaan.

Ek vergat dat wat te zien noch te voelen was te begrijpen, en hield zijn gedachten alleen bezig met wat zijn zintuigen gewaar konden worden.

De schoone schelp werd hem een talisman, die hij herhaaldelijk tegen het oor hield om te luisteren naar wat die hem influisterde.

Hij had niet vergeten dat de grijsaard gezegd had dat het slechts zijn eigen stem was die er in sprak. Maar hij herinnerde zich ook dat de oude man hem verteld had, dat de naamloos Groote, die de grootste vreugden schenkt, zijn tempel binnen in zijn eigen hart had.

Toen hij tien dagen in de woestijn had rondgezwoven, geloofde hij vast en zeker dat hem in het vervolg alle vragen beantwoord zouden worden, als hij maar luisterde naar het wonderlijke fluisteren van die horenschelp. Hij had er immers zelf ondervinding van.

Toen hij in een der vele kronkelende dalen afgedaald was, die de Randbergen doorkruisen, en van de binnenlandsche hoogvlakte naar het Kustland van Tihama leiden, was hij, geheel ongewapend, door een bloeddorstigen panter aangevallen.

Zijn hart begon hevig te bonzen, want hij was zich het gevaar volkomen bewust. Alleen en ongewapend tegenover dat lenige roofdier zou zijn lot spoedig beslist zijn. Wat zou zijn talisman zeggen?

Hij hield de schelp tegen het oor en hoorde toen een luide stem die een ophitsend krijgslied uitgalmde en hem aanmaande om niet te wijken.

Dat het zijn eigen bloed was, dat door de hevige hartklopping hem door de aderen bruisde, dat wist Ek niet.

Hij bukte om met beide handen een groot rotsblok op te rapen, dat hij met geweldige kracht naar den gevlechten panter toe slingerde, juist op het oogenblik dat het dier zijn sprong zou doen.

Met een brul stortte de panter om. De steen had hem op de borst geraakt en het borstbeen en de voorpooten verbrijzeld. Het was een bagatel om het weerlooze roofdier met een zwaren steen geheel af te maken. Sinds dat oogenblik wist hij het geschenk van den kluzenaar naar waarde te schatten.

En Ek zond iederen avond de machtige zon een minachtenden blik toe: die was immers niets anders dan een doode, machteloze bol.

En toen hij in het vervolg de schelp tegen het oor legde, beval de stem hem om naar het Zuiden te gaan, alleen omdat zijn eigen hart er vol van was en hij aan niets anders liever dacht.

Langs den smallen karavaanweg, die zich door de hooglanden van Asen slingerde, wandelde Ek naar het Zuiden. Hij bereikte de Jemense bergen in het Zuid-Oostelijke Arabië, waar de berghellingen groen zijn en bedekt met Kât-plantages.

In de vruchtbare dalen kwam hij weer met menschen in aanraking.

Na een tocht van vele weken was hij weer aan de grens van het cultuurland van het oude rijk der Minaeërs gekomen.

Volgens eeuwenoude Semitische traditie, die edelmoedigheid en ridderlijkheid voorschreef, ontvingen de bewoners den vermoeden en ongewapenden zwerfer vriendelijk.

Ek vond rust en vrede in de met palmbleden bedekte hutten der Araben. Maar nergens bleef hij lang. Hij trok verder en volgde den weg naar het Zuid-Oosten, tot hij aan de vruchtbare en schilderachtige streek van Djof kwam, waar de schitterende prachtstad Karnau lag met haar paleizen en tempels, omringd door welige tuinen en vruchtbare velden.

Thans zijn die heerlijkheden sinds lang in het niet verzonken, en is het land weldra vier duizend jaren met den sluier der vergetelheid bedekt.

Uit het Noorden drongen de Sabaeërs het Djofland binnen, waar zij het eeuwenoude Minaeërrijk verwoestten, nadat de Assyrische heerschers in het verre Noorden de kolonies in Philistrea vernietigd hadden en daarmee een der slagaderen van het rijk hadden doorgesneden.

Kort voor het jaar 700 v. Chr. veroverde Tiglath-Pileser III met zijn onweerstaanbare Assyrische wapenmacht de laatste overblijfsels van de macht der Minaeërs boven in 't Noorden. De Assyrische legers marcheerden diep het onbekende Arabië in, maar het sprookjesland in het verafgelegen Zuiden bereikten zij nooit.

Reeds lang te voren was er in de streek ten Noorden van Jemeneen nieuw machtig rijk ontstaan, Scheba genaamd, dat de macht der Minaeërs zeer ondermijnd had, zoo zelfs dat in het Oude Testament in den tijd van Koning Salomo niet langer de Minaeërs genoemd worden als het grootste volk in het Zuiden, maar dat men alleen van het meer nabij gelegen Scheba hoort.

Het is de Koningin van Scheba en niet een vorstin der Minaeërs, die den wijzen Salomo het bezoek aflegt, dat besproken wordt in het Eerste Boek der Koningen, hoofdstuk tien.

Scheba was voor de Joden het land van de wierook, het goud en de edelsteenen. Zij wisten niet dat het goud en de wierook van Scheba uit het land der Minaeërs kwam, door Minaeësche kooplieden uit het nog verdere, onbekende Indië gehaald. Maar ook Scheba viel in puin en in den tijd van Mohammed bestonden er slechts vage legenden over de verdwenen landen in het Zuiden.

Thans schijnen de reusachtige ruïnes door machtige demonen in de onvruchtbare woestijn neergeworpen, en de zwerfende Bedouïnen verwijderen de wonderlijke tempels, waarin volgens hun overtuiging al de booze geesten der woestijn huizen, want ruïnes zijn volgens Arabisch bijgeloof een van de plaatsen, waar de vervloeking huist.

In die verafgelegen tijden, toen Ek in Arabië kwam, hadden de Minaeërs het toppunt van hun macht bereikt, en straalde het rijk in zijn grootste pracht en glans.

Van de met bosch bedekte bergen keek Ek op de palmenboschjes en golvende akkers van het Djofdal, waar kanalen hun zilveren linten door kronkelden. In de verte straalden de gouden paleizen van Karnau, de prachtstad, in de zon, en schitterden de verblindende witte muren door het welige groen der tuinen heen.

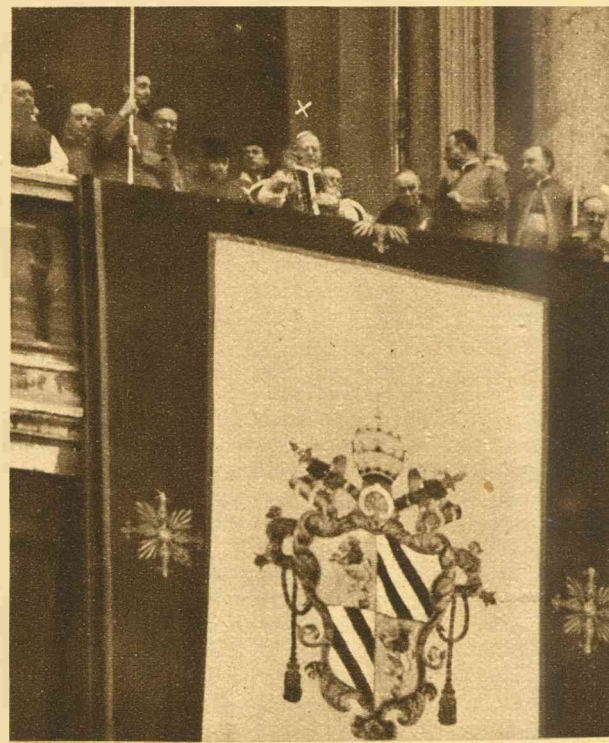
Ek stiet een juichkreet uit en haastte zich voort. Maar toen hij de plaats bereikte, waar een groote, gemetselde brug over een breede kloof gebouwd was, werd hij door een schare gewapende krijgslieden tegengehouden.

Met een geweldigen vuistslag sloeg hij den eerste ter aarde. Vermeten deze honden zich om de hard op hem te leggen?

(Wordt vervolgd).

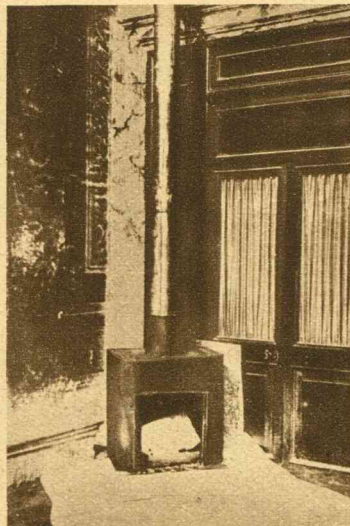
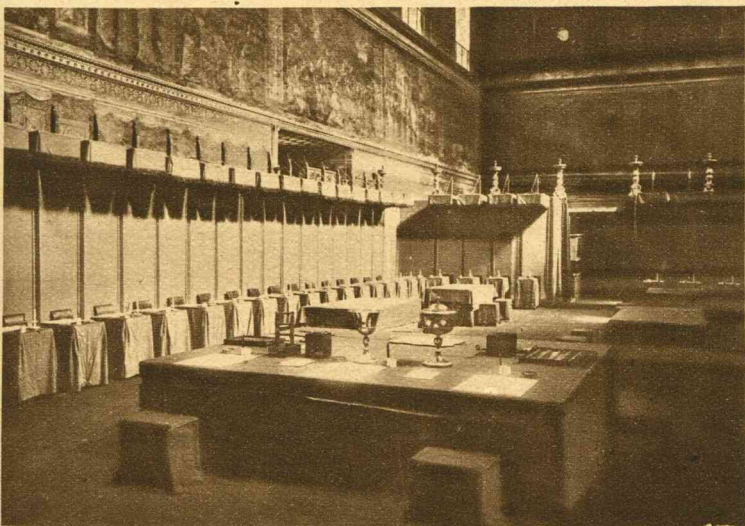

WAT IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

De verkiezing van den nieuwen Paus.

Eenige uren na het afsluiten van ons vorig nummer, bereikte ons de tijding, dat de 64-jarige Kardinaal ACHILE RATTI, aartsbisschop van Milaan, tot Paus gekozen was. Tot onze spijt konden wij dus de vorige week nog geen portret van den nieuwen Paus brengen. Thans drukken wij hierboven (links) er een af. Het is een der jongste portretten van Z. Heiligheid. In 't midden: Kardinaal Bisleti verkondigt aan de wachtende menigte, dat de nieuwe Paus gekozen is. Deze foto werd om half één 's middags van den 6en Februari genomen. Direct daarop verscheen de Paus (X), die den naam van Pius XI heeft aangenomen, op het bordes en zegende de menschenmassa.

De verkiezing van den nieuwen Paus.

Links: De Sixtinsche Kapel, in gereedheid gebracht voor het conclave. Midden: Het kleine schoorsteentje, waarin de stembriefjes verbrand werden. De witte rook, die aanduidt dat de nieuwe Paus gekozen is, wordt veroorzaakt doordat men met de briefjes ook stro verbrandt. Rechts: De enorme menschenmenigte, die op het plein vóór den St. Pieter wachtte op het teeken, dat de opvolger van wijlen Paus Benedictus XV gekozen was.

Prof. G. J. P. J. Bolland †.

Te Leiden is op 68-jarigen leeftijd na een smartelijk lijden overleden Prof. C. J. P. J. Bolland, hoogleraar in de Wijsbegeerte aan de Rijks-Universiteit aldaar.

De staking te Berlijn.

Door een — thans reeds weer opgeheven — algemeene staking te Berlijn, zaten de inwoners de vorige week Zondag plotseling zonder licht en water. Op onze foto ziet men, hoe de menschen uren lang in de koude bij de bronnen stonden om water te halen.

P. van Waveren Hogervorst.

Den 17en Februari a.s. is het 25 jaar geleden dat de heer P. van Waveren Hogervorst in dienst kwam bij de firma Charles Toulet Billart-fabrieken, tegenwoordig eigenaar de heer Gorieux. Sinds geuimen tijd bekleedt de jubilaris de functie van directeur van het Filiaal der fabriek te Amsterdam.

Rechts:

Tentoonstelling van bolgewassen.

Te Noordwijk-binnen werd verleden week in „t Hof van Holland" een schitterend geslaagde tentoonstelling van bolgewassen gehouden, waarvan wij hiernaast een overzicht geven.

Links:

Generaal Booth in ons land.

Een interessante foto van Generaal Bramwell Booth, den zoon van den stichter van het Leger des Heils, genomen bij zijn aankomst Zaterdagmiddag 1.1 te Utrecht.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Eieren.

• Dat eieren, in vergelijking met andere voedingsmiddelen een duur voedingsmiddel vormen, waaraan als versterkend middel wel eens een overdreven waarde wordt gehecht, mag thans wel geacht worden van algemeene bekendheid te zijn. Wanneer we aannemen, dat een kippenei gemiddeld ongeveer 50 Gr. weegt, dan bevat dit ongeveer 6 gr. eiwit, 6 gr. vet en verder water, zouten en eenige extractiefstoffen, waardoor het dus gelijk staat aan 30 Gr. vleesch wat het eiwitgehalte en aan 1½ d.L. melk, wat het eiwit en vetgehalte betreft.

Uit het bovenstaande moet men nu niet zoo'n conclusie trekken, waardoor de waarde van het ei in onze voeding onderschat wordt, want een ei bevat het voedsel in een klein volume, wat dus een voordeel is voor menschen die geen groote hoeveelheden voedsel verdragen kunnen, terwijl er bovendien in de bereiding veel afwisseling te brengen is, wat ook weer een voordeel is voor hen; die een bepaald gerecht spoedig tegen eten.

Bij het koopen van kippeneieren moet men erop letten, dat op de schaal, die blank moet zijn, geen griize of blauwe vlekjes voorkomen; dat het ei, tegen het licht gehouden, het licht moet doorlaten en dat de inhoud van het ei niet schudt als men het beweegt. Ook kan men de versheid van kippeneieren onderzoeken door ze in een 10% zoutoplossing te leggen. Versche eieren zullen in deze oplossing zinken; eieren van ongeveer tien dagen oud zweven en oude eieren drijven.

Moet men eieren voor een korten tijd bewaren, dan plaatse men ze op een eierrek, en zet dat op een koele plaats in kelder of provisiekamer. Alvorens de eieren op het rek te plaatsen, wassche men ze eerst af en keert ze van tijd tot tijd om.

Nuttige Wenken.

Gummislangen kan men behoeden tegen hardworden door ze vol te gieten met een mengsel van 2½ lepel lijnzaad, gekookt op 1 Liter water gedurende 25 minuten, dat daarna gezeefd is en verdund met ¾ Liter kokend water. Dit mengsel laat men een kwartier in de slangen en giet het er dan weer uit. Eens per week dit middel toegepast, dan zullen de gummislangen zacht en lenig blijven.

DE JONGSTE MODE.

Een nieuwe modelhoed voor het aanstaande voorjaar. De hoed, die van zwart stroo gemaakt is, wordt gegarneerd met margarieten en laag ahangende linten. Een eenvoudige, doch sjeke creatie!

Om wormen uit bloempotten te verwijderen, passe men het volgende, hoogst eenvoudig middelje toe: Wanneer men bespeurt, dat er in een bloempot wormen zijn, neme men een

kleine dosis extract van aloë en losse dit in heet water op. Als het water koud genoeg geworden is, ga men er mee begieten. Weldra komen dan de wormen aan de oppervlakte en kunnen zonder groote moeite worden verwijderd.

Ruiten of spiegels, die een aanslag vertoonen, wassche men met water en azijn. Nimmer moet men ze met spiritus behandelen, daar er dan na eenigen tijd blauwe vlammen op het glas komen.

Recepten.

Spaansche soep.

Benodigd: 1 L. bouillon; 30 gr. rijst; 20 gr. boter; wat selderij, boonenkruid, peterselie; een wortel, een ui en spaansche peper; vier aardappelen, een ei en een halve d.L. melk.

Bereiding: Wasch de rijst en smoor ze in de boter half gaar; voeg er dan de bouillon, de gesneden groenten en de kruiden aan toe en kook de soep een kwartier. Kook nu de aardappelen erin gaar en laat, even voor de soep opgedaan wordt, het wit van een ei erin vallen en even stollen. De dooier van het ei klopt men met de melk in de soepterrine en giet er daarna voorzichtig de warme soep op.

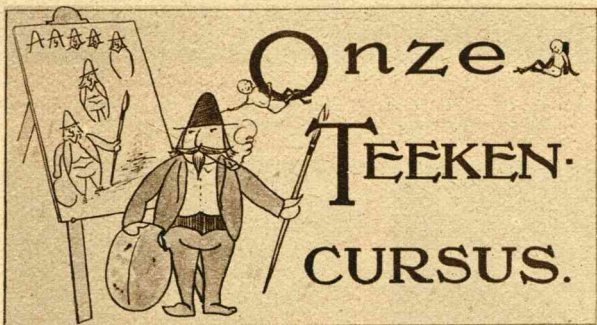
Gemarineerde steur.

Benodigd: drie pond steur aan mooten; twee Liter azijn; een gesneden ui; twaalf kruidnagelen; twee laurierbladeren; twee stukjes foelie; twaalf peperkorrels; twee cayennepeperstjes; een eetlepel mosterdzaad; een eetlepel suiker, zout.

Bereiding: Men maakt de mooten schoon, doet ze in zout en laat ze zoo één half uur staan. Dan haalt men ze uit 't zout en doet ze in een pan met kokend water, waarin men ze, om den tranigen smaak weg te krijgen, 15 minuten zachtjes laat koken. Daarna haalt men de mooten eruit, legt ze op een vergiet en kookt het azijn met al de opgegeven ingrediënten (het mosterdzaad in een zakje). De azijn kookt men in een steenen pan.

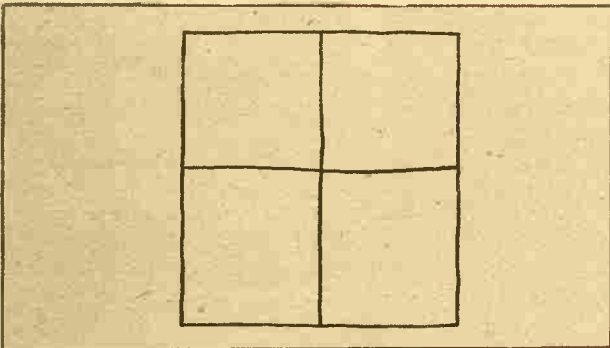
Als de azijn kookt, doet men er de mooten steur in. Laat men dit tot den volgenden dag staan, op een koele plaats, dan is de steur smakelijk gemarineerd. Men doet de steur, met wat azijn erop in glazen potjes, en sluit deze goed met perkament.

VOOR DE JEUGD

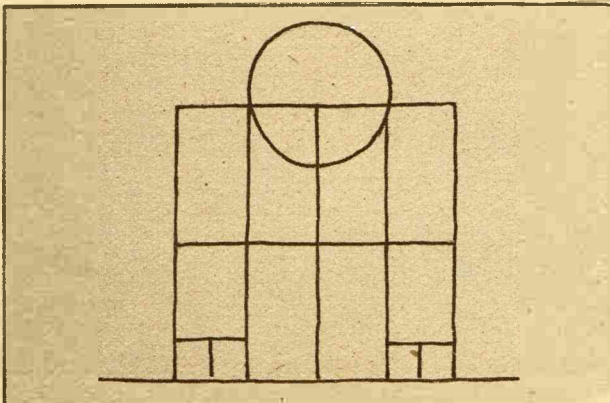

Zesde les.

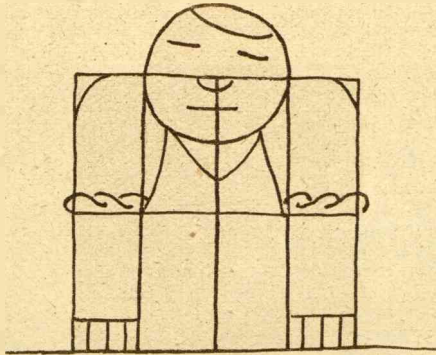
Men teekent een vierkant
Daarbinnen een kruis,
Dat lijkt op een raam, zou ik zeggen.

Het lijkt er wel op
Maar toch heb je abuis
Ik zal je dat dadelijk uitleggen.

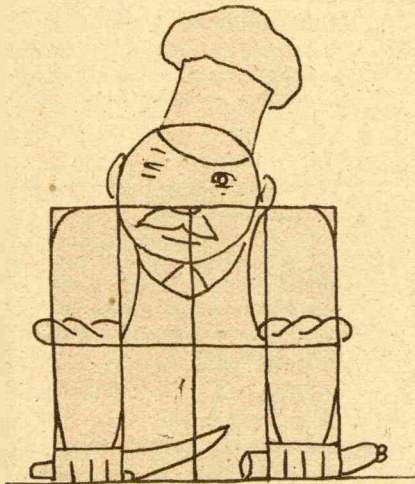

Je teekent er nog
Een paar lijnen doorheen,
Maar denk dan niet dat je dan klaar bent.

Om den cirkel te trekken
Vraag je even ter leen
Aan moeder een kwartje of 'n spaarcent.

Nu zie ik toch duid'lijk
Oom Tom wat 't wordt:
De voorgevel van een theater

Ot wel 'n bioscoop
Als 'k zag nog voor kort.
Ze lijken a's twee droppels water.

Je s'aat er al weer eens
De plank leslijk mis,
Het wordt nog het een nog het ander
Doch nu zul je dadelijk
Wel zien wat het is,
Als ik hier en daar iets verander.

Van den cirkel teeken ik
Gauw een gezicht,
Dan nog een paar lijntjes en krullen;
Ons werk is hiermee dan
Zoo goed als verricht
En nu gaan we lekkertjes smullen.

Want nog een paar lijntjes
Een schrap hier en daar,
Laat 't mes en de worst niet mankeeren;
En ziet onze spekslager
Is kant en klaar
Gereed ons eens fijn te trakteren.

Ons Babelhoekje.

Bob Vermeulen. — Er is geen sprake van dat je nu al te oud zoudt zijn om mee te doen. Hoe kom je erbij?

A. Kant. — Ik beantwoord alleen die brieven, die daartoe aanleiding geven; dat wil zeggen, die waarin mij iets gevraagd of meegedeeld wordt. Alle kinderen antwoorden, die raadsels insturen, kan ik niet, daarvoor heb ik te weinig ruimte.

Kitty van Leeuwen. — De zusjes van mijn nichtjes zijn natuurlijk ook weer nichtjes van mij en mogen evengoed meedoen. Zeg dat maar aan je zusje Miep. **OOM TOM.**

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

9)

Hij bleef eenige oogenblikken in nadenken.

„Ik kan u bij Ceneri brengen,” zei hij, „maar ik zou toch eerst moeten weten . . . . Laten we ergens anders heengaan ; de straat is voor ons gesprek minder geschikt.”

Ik bracht hem naar mijn hotel, en toen we rustig gezeten waren, vroeg hij: „vertel me nu eens, meneer Vessell, wat voor belang hebt u bij Pauline? Als ik dat weet, kan ik u misschien helpen.”

„Pauline is mijn vrouw,” antwoordde ik.

Hij sprong op en uitte een italiaanschen vloek.

„Uw vrouw!” barstte hij uit, wit van woede, „dat is een leugen!”

Ook ik stond woedend op. Maar ik beheerschte me. „Ik heb u gezegd, dat Pauline mijn vrouw is. U zult verontschuldigen maken of ik gooi u de kamer uit!”

Hij werd kalmer. „Vergeef me. Ik heb ongelijk. Natuurlijk geloof ik u. Weet Ceneri het?”

„Hij was bij mijn huwelijk tegenwoordig.”

Wederom scheen hij zichzelf niet meester.

„De ellending, de verrader!” zei hij in 't italiaansch. Maar hij hield zich opnieuw in en stak de hand uit, die ik niet zonder aarzeling aannam.

„Ik heb niet anders te doen, dan u geluk te wenschen. U bent te benijden, want uw vrouw is niet alleen schoon, maar ook goed. Zij zal de liefste metgezellin voor u zijn, die u zich wenschen kunt.”

Ik zou er wat voor gegeven hebben om te weten waarom hij bij het vernemen van mijn huwelijk zoo woedend werd; maar nog liever had ik hem toch maar de deur uitgeschoot, want de toon, waarop hij de laatste woorden zei was hatelijk en bewees me, dat hij Pauline's toestand heel goed kende. Maar ik had den man nog noodig en daarom zei ik kalm: „dank u. Nu wilt u mij zeker wel de gevraagde inlichting geven.”

„U bent geen erg toegewijde echtgenoot,” zei de Italiaan spottend, „of uw boodschap voor dokter Ceneri moet al heel belangrijk zijn. Anders zou u zoo gauw na uw huwelijk niet van huis zijn gegaan.”

„Ik heb inderdaad iets zeer belangrijks te bespreken.”

„U zult toch eenig geduld moeten hebben. Ceneri is op 't oogenblik niet in Genua. Maar ik heb reden om aan te nemen, dat hij hier over ongeveer een week zijn zal. Ik zal hem opzoeken en zeggen dat u hier bent.”

„Zeg me liever, waar hij is, opdat ik dadelijk naar hem kan toegaan.”

„Daarin moet Ceneri beslissen. Ik kan hem alleen uw boodschap overbrengen.

Daarmee was het gesprek afgelopen. Ik kon hem niet overreden mij het adres van den dokter te geven, en bleef achter met het gevoel dat de man waarschijnlijk geen vinger voor me zou uitsteken.

Ik bleef nog een week en dacht ten slotte niet anders of de Italiaan zou Ceneri gezegd hebben: „denk erom, die Hollander zit in Genua, ga er niet heen!”

En toen kwam er een brief, waarin stond: „u wenscht mij te spreken. Vanmorgen om elf uur laat ik u met een rijtuig halen.”

Om elf uur kwam een rijtuig aan mijn hotel voor, waarvan de koetsier naar mij vroeg. Hij reed me naar een klein huis aan de buitenzijde van de stad. Daar vond ik den dokter aan een tafel zitten, die met brieven en kranten bedekt was. Hij stond op, reikte me de hand, bood me een stoel en vroeg:

„U bent naar Genua gekomen om me te spreken, meneer Vessell?”

„Ja, ik wilde u enkele vragen doen met betrekking tot mijn vrouw.”

„Ik hoop ze te kunnen beantwoorden, maar dat zal wel niet met alle vragen het geval zijn. U herinnert u onze afspraak?”

„Zeker. Maar waarom lichtte u me niet in omtrent de bijzondere geestesgesteldheid van mijn vrouw?”

„U hadt haar gezien en gesproken. Zij was, toen u met haar trouwde, dezelfde als toen u haar leerde kennen. Het spijt mij, dat u meent niet op de hoogte te zijn geweest.”

„Maar waarom vertelde u mij niet alles? Dan zou ik niemand iets te verwijten hebben.”

„Er waren allerlei redenen. En Pauline was voor

mij een groote verantwoordelijkheid. Ook financieel. Ik heb geen fortuin, integendeel. Maar zij is toch in elk geval een lieve vrouw om te bezitten.”

„U wenschte haar dus eigenlijk kwijt te zijn!”

„Nu, dat klinkt wat hard. Ik wenschte om bijzondere redenen dat ze een goed huwelijk zou doen.”

Ik was verontwaardigd en zei: „en daarom offerde u mij maar op.”

Ceneri bleef volmaakt kalm.

„Ook dat is wat sterk. Ik zal u eens wat zeggen: ik houd Pauline's geval volstrekt niet voor hopeloos. Ook daarom leek me een huwelijk gunstig voor haar. Het is best mogelijk dat ze door uw goede zorgen gedeeltelijk of misschien zelfs geheel herstelt.”

Mijn hart sprong op; de hoop keerde terug.

„Zoudt u mij niet wat meer bijzonderheden willen geven? Ik denk toch dat Pauline niet altijd zoo geweest is als nu, juist omdat u een kans op herstel geeft.”

DE SIAMEESCHE TWEELINGEN, DIE ZICH WILLEN LATEN SCHEIDEN.

De in de heele wereld bekende tezamen gegroeide tweelingzusters Josefa en Rose Claczak, die thans in Amerika vertoeven, willen zich van elkander laten scheiden. De zusters zijn thans 45 jaar oud en vreezen, dat wanneer de een een natuurlijke dood zal sterven, ook de ander volgen zal. Een college van New-Yorker chirurgen heeft het vraagstuk onderzocht en is tot de conclusie gekomen, dat in ieder geval het leven van een der tweelingen gevaar zal loopen, wanneer de operatie thans wordt uitgevoerd, terwijl bij het overlijden van een van beiden een operatie zonder tevensgevaar voor de overlevende zal kunnen geschieden.

„Zoo is het. Enkele jaren geleden ontving ze een ernstigen zenuwshok. Door een plotseling verlies. Het gevolg was dat het verleden in haar herinnering werd uitgewischt. Inderdaad is haar geest nu die van een kind. Maar een kindergeest kan groeien.”

„Wat was de oorzaak?”

„Die kan ik u niet zeggen.”

„Zegt u me dan iets van haar familie.”

„Ik ben haar eenige bloedverwant.”

Ik deed nog meer vragen, maar werd niet veel wijzer. Ten slotte zei ik nog:

„Wat heeft die vriend van u, die hollandsch sprekende Italiaan, met Pauline te maken?”

Ceneri haalde glimlachend de schouders op.

„Macari? Wel, ik ben blij dat ik u nu eens een vraag volledig beantwoorden kan. Macari verbeeldde zich in den tijd vóór Pauline ziek werd, dat hij de aangeezene man voor haar was. Hij is nu natuurlijk woedend dat ik iemand anders voor haar heb gevonden, bij wien hij trouwens — en dat begrijpt hij wel — niet gunstig afsteekt. Hij zei me dat hij haar toch weer wil terugwinnen zoodra ze beter is.”

„Waarom was u er tegen dat hij met Pauline trouwde?” vroeg ik. Als die Macari een vijand was, dan wilde ik goed van hem op de hoogte zien.

Ceneri keek me scherp aan. „Hebt u spijt?”

„Neen. Maar ik heb het onaangename gevoel dat ik schandelijk bedrogen ben.”

Ik stond op om heen te gaan. Toen sprak Ceneri met meer gevoel dan hij tot nog toe had laten blijken.

„Meneer Vessell, beoordeel me niet te hard. Ik stem toe dat ik u onrecht heb aangedaan. Laat me daarom, tot recht begrip, iets openhartiger spreken dan ik van plan was. De verlokking om Pauline een omgeving van weelde te bezorgen was groot voor me. Ik ben haar een aanzienlijke geldsom schuldig. Haar fortuin

bedroeg indertijd bijna zeshonderdduizend gulden. Ik gaf dat geheel uit . . . .”

„En u durft dat met zekere zelfgenoegzaamheid bekennen!” zei ik bitter.

„Ik durf er in elk geval over spreken. Ik besteedde het voor een goede zaak, voor de vrijheid van mijn land. Daarvoor zou ik het geld overal vandaan gehaald hebben, daarvoor zou ik mijn vader bestolen hebben . . . .”

Hij sprak met geestdrift, maar ik viel hem koel in de rede:

„Het was een misdaad, U bestal een wees die aan uw zorg was toevertrouwd.”

„Noem het zooals u wilt. Ik stelde de vrijheid van Italië hooger dan geld. Ik hield het niet voor mezelf. Ik zou niet alleen dat geld, maar ook mijn leven geofferd hebben als het noodig was.”

„Laten we daar niet verder over praten.”

„Eén ding nog,” zei Ceneri. „Ik had zoo'n haast om Pauline een beschermer te verzorgen, omdat ik een belangrijke reis ga ondernemen, een reis waarvan ik het einde niet zie. Ik weet zelfs volstrekt niet wanneer ik zal terugkomen.”

„Wilt u daarmee zeggen dat u in de een of andere samenzwering betrokken bent?”

„Ik wil er niets anders mee zeggen dan ik deed.”

Hij stak de hand uit ten afscheid, en ondanks mezelf weigerde ik hem de mijne niet.

„Misschien hoort u over een of twee jaar van me,” zei hij nog. „Ik hoop dat Pauline dan hersteld zal zijn. In elk geval verwacht ik dat u geen enkele poging zult doen om mijn verblijfplaats uit te vinden.”

Het rijtuig bracht me terug. Om den hoek van de straat stond Macari. Hij gaf een teeken en ik liet den koetsier ophouden.

„Hebt u den dokter gesproken?” vroeg hij, toen hij naast me voortreed.

„Ja, zoo even.”

„En zijn al uw vragen beantwoord?”

„Veel ervan.”

Hij lachte schamper. „Neen, hij zal natuurlijk nooit alles zeggen. Ik zou u méér kunnen vertellen . . . .”

„Als u mij iets kunt zeggen dat in het belang van Pauline's herstel kan zijn, zal ik u zeer dankbaar wezen.”

„Heeft Ceneri u gezegd, wat de oorzaak van haar toestand is?” vroeg hij.

„Ja, een zenuwshok. Maar meer vertelde hij niet.”

„Gaat u naar Holland terug? Geef me dan uw adres, dan zal ik u schrijven, of, beter nog, u opzoeken. Hier praat ik liever niet over die dingen, zoo dicht bij Ceneri.”

Ik gaf hem mijn kaartje en hij nam afscheid, maar met iets triomfantelijk boosaardigs in zijn oogen, dat me verontrustte.

„Adieu, meneer Vessell. Weet u wel, dat u misschien zoo slecht niet af bent met een vrouw, wier verleden u niet weet?”

Hij ging snel heen, en dat was zijn geluk, want in het volgende oogenblik verweet ik me dat ik hem geen rekenschap had gevraagd voor die woorden.

Ik verlangde naar mijn arme vrouw terug en nam nog dienzelfden avond den sneltrein naar het noorden.

VII

Pauline was blij me terug te zien en ze liet dit op haar eigenaardige verstrooide wijze merken.

Er gingen maanden voorbij zonder dat zich iets bizonders voordeed. Soms dacht ik dat Pauline's geest iets helderder werd, en dan weer vreesde ik het tegendeel. Al dien tijd leefde ik op de hoop, door Ceneri gewekt. Maar een beslissende verandering ten goede liet zich niet herkennen.

Ik raadpleegde de kundigste artsen; ieder van hen gaf de mogelijkheid van een genezing toe, maar allen zeiden dat ze met veel meer zekerheid zouden kunnen spreken wanneer ze de oorzaken wisten.

Van Ceneri of Macari hoorde ik niets. Teresa scheen voorgoed verdwenen. En zoo gingen de dagen voorbij, in dieper duisternis, dacht ik soms, dan toen ik blind was. We zagen zoo goed als geen gezelschap, want Pauline verlangde er niet naar, en voor mij was het een pijniging hun verwonderde blikken te zien wanneer ze tevergeefs een gesprek met haar trachtten te voeren.

Ik kon uren lang naar Pauline's lief gezicht en prachtige gestalte kijken, zooals ik een klassiek beeldhouwwerk zou beschouwd hebben, maar iedereen zal begrijpen dat ik hierin geen levensbevrediging kon vinden. Toch kan ik niet zeggen dat ik ooit den moed opgaf, al leed ik zoo erg onder den toestand. Altijd dacht ik maar aan de mogelijkheid dat zij genezen zou, en welk een heerlijke toekomst lag dan voor ons open! (Wordt vervolgd).

PANDER & ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM ROTTERDAM

Prijsverlaging van alle kwaliteiten LINOLEUM

VOOR

Grapjes.

Hij: „Het is nu tien uur, en je hadt geloofd, om acht uur al hier te zijn!”

Zij: „O, neem me niet kwalijk, hoor! Ik dacht, dat we om negen uur hadden afgesproken!”

A: „De dokter heeft mij voorgeschreven, zooveel mogelijk rust te houden.”

B: „Zóo? Nou, dan doe je in dezen tijd het beste met in zaken te gaan!”

Zij: „Wim, wil je mij beloven, als ik sterf, met Hetty Dinger te trouwen?”

Hij: „Hetty Dinger? En ik dacht, dat je daar zoo'n hekel aan hadt?”

Zij: „Dat heb ik ook! En daarom juist vraag ik het je!”

Zij: „Zeg Mannie, dat is practisch: ik lees daar van een firma, die overhemden te koop aanbiedt, zonder knoopjes!”

Hij: „Dat is niets geen nieuws! Die draag ik al zoo lang!”

Kareltje (die al eens iets van „Darwinisme” gehoord heeft): „Tante is het waar, dat ik van een aap afstam?”

Tante: „Dat weet ik niet, jongen. Ik ken bijna niemand van je vaders familie.”

O. Weeër had een auto gekocht en een chauffeur gehuurd, om een tocht rond de wereld te maken. De chauffeur reed zoo hard, dat O. Weeër geen tijd had, om te informeren, waar ze eigenlijk waren. Toen ze met een betrekkelijk kalm gangetje reden, vroeg hij den chauffeur: „Zeg, waar zijn we nu eigenlijk?”

„Bij Parijs,” antwoordde de man.

„Dat bedoel ik niet,” antwoordde O. Weeër, „ik bedoel: in welk werelddeel zijn we?”

Een Ier was met zijn vrouw op reis. Zij arriveerden in een klein landstadje, waar de eenige restauratie die er was, over een keuken beschikte, die nu niet bestemd was, om iemands gastronomische neigingen aan te wakkeren.

„Wat kan je ons geven?” vroeg de Ier aan den waard.

„We hebben nog maar één kalfskarbonade,” antwoordde deze.

„Heel goed!” zei de Ier. „Maar wat krijgt mijn vrouw dan?”

A: „Ik schijn toch indruk op Lena gemaakt te hebben. Ik heb haar mijn portret gegeven, en ze heeft het aanvaard met de belofte, dat zij het in den spiegel zou steken, dan zag zij het altijd!”

B: „Wat laat jij je toch voor den gek houden! Weet je dan niet, dat een vrouw, als ze in den spiegel kijkt, alleen maar oogert heeft voor zichzelf en voor niets anders?”

Allerlei Wetenswaardigs.

Te Londen verschijnen dagelijks twee en twintig dagbladen.

In Engeland en Wales worden de menschen gemiddeld 51 jaar en vijf maanden.

Te Londen zijn drie-en-dertig theaters en te New York vier-en-twintig.

Het is moeilijker te fronsen dan te lachen. Om te lachen behoeft men slechts dertien spieren in beweging te brengen, om te fronsen vier-en-twintig.

Iedere bewoner van Londen gebruikt per dag ongeveer honderd vijf en tachtig Liter water.

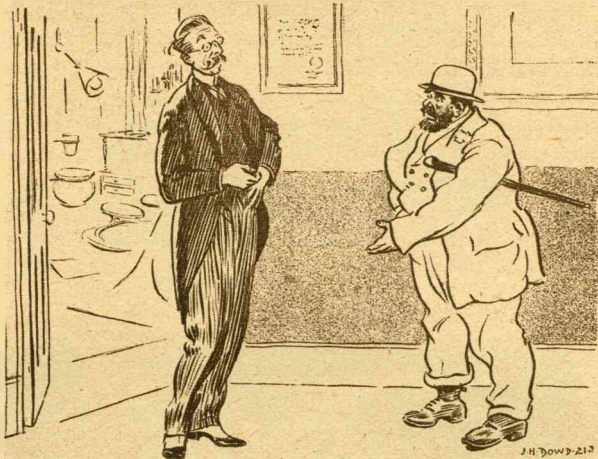
Groot-Brittannië wordt aan zeven-en-twintig hoven door gezanten vertegenwoordigd.

De giraf is het eenige zoogdier, dat geheel stom is. Het is niet in staat om eenig geluid te geven.

De Londensche brandweer telt 1.931 officieren en manschappen. Deze beschikken over totaal tachtig duizend mijl brandslang.

In één dag een kerk gebouwd.

Te Chicago (Amerika) heeft een aannemer in één dag een kerk gebouwd! Vrijdags vóór het bouwen der kerk werd het contract geteekend, en dit document bepaalde, dat de kerk den volgenden Zondag zou klaar zijn, om gewijd te kunnen worden. Precies één dag tijd was er om een gebouw op te trekken, dat ongeveer drie duizend menschen moest kunnen bevatten. 's Zaterdagmorgens vroeg begonnen de werklieden

Boer (tot tandarts, die hem een kies getrokken heeft): „Wat — een rijksdaalder — en je hebt hem er in een ommezien uitgehaald! Nou — dan is er bij ons in het dorp een kerei, die slaat ze allemaal uit je bakkes voor een gulden.”

te bouwen en zeven uur des avonds brachten ze ramen, deuren en electrisch licht erin aan. Er lag nog geen vloer, maar begin middernacht was alles kant en klaar en de inwijdingsdiensten werden den volgenden dag gehouden.

Planten, die parels dragen.

Wist u, dat er zulke dingen als plantaardige parels bestonden?

Zoo nu en dan vindt men in bepaalde tropische gewassen zonderlinge harde ronde voorwerpen, die men gerust parels mag noemen, want haar samenstelling is bijna volkomen gelijk aan het product van den oester.

Op Java worden deze voorwerpen aangetroffen in de knopen van bamboesstengels. Na ontleding heeft men vastgesteld dat zij bestaan uit nagenoeg zuiver carbonaat van kalk, wat ook het materiaal is, dat de oester bezigt voor haar parel-fabricatie.

Soms worden de parels ook gevonden in het endosperm van de cocosnoot, en ook komen ze voor in het hout van teak- en granaatappelboomen.

Vaak zijn zij zoo groot als een hazelnoot, maar meestal zijn ze kleiner. Hoe deze parels ontstaan, is niet bekend.

Op de Oost-Indische eilanden worden deze parels zeer hoog als sieraad gewaardeerd, en de eigenaar, willen er onder geen omstandigheid van scheiden, omdat zij meenen, dat deze parel hen van alle ziekten zal vrijwaren!

Gulden Woorden.

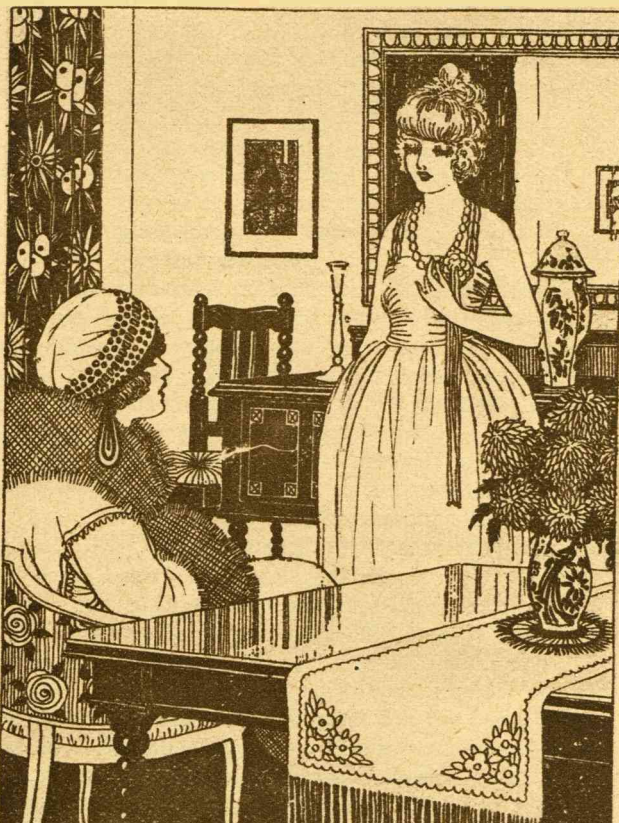
Hout trou int houwelyck, soo sall u gaan fijn,

Beloften maeckt schult en eist voldaan sijn.

Oudhollandsche wijsheid.

Vaders en moeders kunnen voor hun kinderen leven, maar omgekeerd niet. Dat is de natuurlijke wet.

Henry Bordeaux.

Elly: „De man, dien zij gaat trouwen is miljonair, maar hij heeft een spraakgebrek.”

Dolly: „Dat geeft niets. Geld spreekt voor zichzelf!”

IEDEREEN

Pandoeren.

REDACTEUR K. C. DE JONG, VAN WOUSTRAAT 112 AMSTERDAM.

Het was ons zeer aangenaam, van verschillende kanten blijken van instemming te mogen ontvangen met de opening van deze rubriek.

Het blijkt dat deze pandoerrubriek in een behoefte voorziet. Voor het verstrekken van inlichtingen ontvingen wij gaarne postzegel voor antwoord, daar de antwoorden meestal uitgebreid zijn om in de rubriek op te nemen. Trouwens, dit zou ook te veel plaatsruimte innemen.

Wij ontvingen ook het verzoek de voorbeelden niet te moeilijk te nemen. Hieraan zullen wij gaarne voldoen, opdat ook de minder geoefenden zich volkomen in het spel zullen kunnen bekwamen. Wij hebben het le probleem met opzet niet gemakkelijk gemaakt, omdat er bij velen het geduld niet aanwezig is om dergelijke „praatjes” op hun gemak te behandelen en te ontleden; veelal wordt het spel immers maar gewonnen gegeven, terwijl er toch absoluut verlies in zit. Het is natuurlijk niet uitgesloten dat een „praatje” op meerdere manieren gewonnen of liever gezegd verloren kan worden. De hoofzaak is echter dat de juiste kaart wordt bijgespeeld of dat er getroefd en overgetroefd wordt.

Zoo is dit ook het geval met ons eerste geplaatste probleem. Bijvoorbeeld bij den 4en slag kan C in plaats van schoppen Aas, schoppen 9 spelen en zoo zijn er nog enkele kaarten die verwisseld kunnen worden, maar die verwisseling moet eenmaal toch het verlies van A ten gevolge hebben. De hoofzaak is dat de speler die de leiding moet nemen de juiste kaart bijspelt. In de praktijk komt het herhaaldelijk voor dat men door elkaar praat en ieder zijn eigen zienswijze als de beste geeft met het gevolg dat wanneer men gaat spelen, men na 2 of 3 slagen tot de ontdekking komt dat men zich vergist heeft.

Nu is de moeilijkheid vooral voor den speler die nog niet in de finesses van het spel ingewijd is om met een praatje de goede kaart op te spelen en troef te maken. Het kan gebeuren dat wanneer men een „praatje” speelt en een andere kaart troef gemaakt had, men dan gewonnen zou hebben. De voorbeelden hiervan zullen wij ook plaatsen. Men moet echter niet vergeten dat de spelers hunne kaarten eerst open leggen wanneer de le kaart uitgespeeld is en men dus dan elkanders kaarten eerst ziet. Daarvoor is het nuttig te onthouden, welke troef er het vorige spel geannonceerd was en welk spel er gespeeld is.

Wanneer een „praatje” zoogenaamd „opgelegd” is dan eische men toch dat de speler uitkomt en troef maakt. Bij verkeerd uitkomen kan een opgelegd praatje wel eens verloren worden.

Voor gegronde op- en aanmerkingen houden wij ons gaarne aanbevolen.

Oplossing probleem No. 1.

1e Slag. A. Ruiten 8; B. Schoppen Boer; C. Ruiten 9; D. Ruiten 7.

2e Slag. B. Klaveren Boer; C. Schoppen 7; D. Klaveren 8; A. Klaveren Vrouw.

3e Slag. C. Klaveren Aas; D. Schoppen 10; A. Klaveren 9; B. Harten Aas.

4e Slag. D. Harten Vrouw; A. Harten 9; B. Schoppen Vrouw; C. Schoppen Aas.

5e Slag. C. Klaveren Heer; D. Schoppen 8; A. Klaveren 7; B. Ruiten Heer.

6e Slag. D. Harten Boer; A. Harten 8; B. Schoppen Heer; C. Schoppen 9.

7e Slag. C. Harten 7; D. Ruiten Boer; A. Harten 6; B. Ruiten 10.

8e Slag. C. Harten 10; D. Klaveren 10; A. Harten Heer; B. Ruiten Vrouw.

Goede oplossingen ontvangen van M. K. Petram, H. A. Eggenhuizen, D. Nijland, Jolly Joker, T. Leeflang, H. F. Visser, Joh. M. Coffeng, P. C. van der Bijl, K. Harlaar, N. Lipps, allen te A'dam; H. J. Midde, J. van Crijen, H. J. v. d. Laar allen te 's-Gravenhage; J. H. Luijken, Haarlem.

Correspondentie: G. L. te A. en K. H. te A. Dank voor Uwe voorbeelden. Mag ik de oplossing ook ontvangen om die te vergelijken met de mijne.

F. V. te 's H. Het voorbeeld n°. 1 is aan de praktijk ontleend. Gevraagd wordt niet wat de andere spelers wel of niet konden spelen.